

Familie Funcken

JACK STEINBUSCH

Dit is de levensgeschiedenis van Frans Funcken en Anna-Maria Tossings en hun elf nakomelingen, verteld door Levien Funcken op 17 januari 1977. Het geheel is in eerste instantie uitgewerkt door Nicole Funcken in december 1986. Onderstaande tekst is de woordelijke weergave daarvan.

Vader Funcken werd geboren op 16 maart 1846 te Elkenrade (gemeente Wijlre) stammend uit een taai geslacht, zijn vader werd 86 jaar en zijn grootvader op drie maanden na 100 jaar. Hij overleed op 8 mei 1925 in het klooster van de Paters Camillianen te Vaals. Moeder Funcken-Tossings werd geboren op 3 oktober 1856 te Mheer en overleed op 8 juni 1931 te Schin op Geul.

Hun kinderen:

- Frans: geboren op 11 december 1881, overleden op 1 maart 1964
- Joseph: geboren op 17 maart 1883, overleden in juni 1961
- Alphons: geboren op 9 februari 1885, overleden op 17 mei 1915
- Jan: geboren op 11 januari 1887, overleden in december 1968
- Leo: geboren op 4 september 1888, overleden op 12 november 1958
- Maria: geboren op 20 juli 1890, overleden op 15 juli 1974
- Levien: geboren op 5 december 1892, overleden op 25 maart 1979
- Harie: geboren op 5 december 1892, overleden in 1991
- Hubertina: geboren op 17 mei 1896, overleden in 1958
- Guus: geboren op 12 mei 1898, overleden in 1986
- Josephine: geboren op 24 februari 1894, overleden op 20 augustus 1921

Terug naar de geschiedenis van mijn vader. Zij waren thuis met twee broers en drie zussen. Zij beheerden op Elkenrade een kleine boerderij. Twee zusters gingen in dienstbetrekking en trouwden op jonge leeftijd en mijn

vader vond dat zijn oudere broer en zuster het werk op de boerderij alleen afkonden en kwam bij hem het idee om ook in een dienstbetrekking te gaan. Eerst moest hij in militaire dienst en hij werd ingelijfd bij het 2e Regiment Infanterie in 's-Hertogenbosch. Na zijn dienstdienst bleef hij nog twee jaar thuis op de boerderij. Hij was een ijverig persoon en erg secuur op zijn werk, en dit botste al gauw met zijn oudere broer die alles van de gemoedelijke kant liet gaan en zo het tegenovergestelde van mijn vader was, en dit was zo want ik heb oom Jan nog even gekend. Vader ging dus het huis uit.

Hij kwam in dienstbetrekking als tuinknecht op kasteel Mheer bij baron de Loë. Al snel werd hij aangesteld als baas over de tuinen en parken van het kasteel bij het overlijden van de vorige baas. Dit was voor hem een teken om zich van zijn beste zijde te laten zien. In korte tijd maakte hij van de tuinen en parken een waar paradijs, zodat ze zelfs voor het publiek werden open gesteld, hetgeen voorheen nog nooit was gebeurd.

Natuurlijkerwijze werd door hem naar een levenspartner uitgekeken en leerde hij zodoende zijn "Marjan" kennen, door hem altijd zo genoemd, dit in de persoon van Anna-Maria Tossings op de Steeg in Mheer. Na een jaar verering werd getrouwd en na twee jaar werd hun eerste kind geboren, Frans. Vervolgens met tussenpozen van twee en drie jaar nog tien kinderen, eerst na elkaar vijf jongens, een meisje, twee jongens, een meisje, een jongen, en als hekkensluter nog een meisje.

Prickenis, ook wel Klein-Geitsbach genaamd

Familie Funcken-Tossings omstreeks 1910

Na dit huwelijk werd mijn vader door de baron overgeplaatst van Mheer naar kasteel Terworm, gelegen tussen Voerendaal en Heerlen, en ook in bezit van baron de Loë. De tuinen van kasteel Terworm waren erg verwaarloosd. Hier kon hij dus zijn grote liefde voor tuinieren botvieren. Hij had de beschikking over twee tuinknechten en samen toverden ze deze tuinen en parken om in de mooiste van Zuid-Limburg. Hij kreeg hier een nieuwe huisvesting behorende bij het kasteel, genaamd Prickenis, gelegen tussen de hoeves Terworm en Geitsbach, met circa drie hectare weiland en één hectare bouwland. Hier kon hij enkele koeien houden en de hectare bouwland voor aardappelen, broodgraan en voer voor de koeien. Maar het moest toch bewerkt worden. Gras groeit vanzelf, maar bouwland moest gezaaid en beplant worden. Dit moest allemaal gebeuren voor en na zijn werkuren op het kasteel. Hij had bij het veldwerk ook nog een grote tuin. Het was dan ook moeilijk voor een man als mijn vader om met een destijds bestaand loon dertien mensen te onderhouden. Maar hij was zoals gezegd een ijverige man, maar ook lastig om mee te werken omdat hij zo secuur was. Hij speelde het toch maar klaar om bij zijn werk als tuinier ook het werk op de boerderij tot in de puntjes te verzorgen. Daarbij ging hij in de oogsttijd nog maaiwerk doen bij de boeren in de buurt, die als tegenprestatie zijn land ploegden en egden. 's Morgens om vier uur op en

vóór zeven uur, als zijn werktijd begon, had hij al ¼ hectare gemaaid.

Mijn moeder was bezield met dezelfde ijver. Het huishoudelijk werk in zo'n groot gezin was zeker geen peulenschilletje, want een groot gezin en dan alles handwerk, geen wasmachine en geen melkmachine. Daarbij ging zij één keer per week naar de markt in Aken met op haar hoofd een mand met tuinbonen, sperziebonen, erwten enz., want wij hadden een grote tuin die natuurlijk door vader op een bijzondere wijze werd verzorgd. Van dat marktgeld werden de benodigde stoffen voor kleren en ondergoed meegebracht. Daarbij moet ik nog opmerken dat die tocht naar Aken te voet werd afgelegd.

Ook ging ze eens per week naar de markt in Heerlen met boter, eieren en kaas (fluiterd). Dat bewerken van de melk was een heel karwei. De melk werd afgeroomd en dat bleef 24 uur in aardewerken schotels staan. Daar werd dan de boter van gemaakt en de andere melk werd verwerkt tot fluiterd. Later kreeg zij een centrifuge en ging het een stuk gemakkelijker. Dus voor moeder de vrouw was het ook een hele prestatie, met bovendien zo'n kroost eromheen. Twee keer per jaar ging moeder naar de familie in Mheer, te voet vanuit Voerendaal, met de bronkkermis en met Sint Bastiaan.

Maar de goede mensen hebben 't toch maar gerund want we hebben Goddank nooit geen honger gehad en gingen

ook nog altijd goed gekleed. Want vader stond er op dat goede spullen werden gekocht. Daarvoor ging hij zelf naar Aken om in een speciaalzaak stoffen te kopen voor de jongens. Deze werden dan door een kleermaker aan huis tot kostuums verwerkt. Voor ondergoed en jurkjes voor de meisjes zorgde moeder op haar beurt.

De mensen van toen waren erg godsdienstig. Mijn vader trok iedere zondag met mijn oudste broers twee keer naar Voerendaal naar de hoogmis en 's middags naar de vespers. Bovendien mocht op zondag niets gedaan worden, geen bezem mocht onnodig verzet worden.

We zijn nu zo ver dat voor de ouders financieel een betere tijd aanbrak, want de twee oudste jongens kwamen van school, 12 en 13 jaar oud. Die jongens gingen in dienstbetrekking om een centje mee te verdienen.

Frans, de oudste, ging in het horeca vak en kwam terecht in 'n eersterangs hotel in Valkenburg, hotel Vossen, als piccolo. Maar na korte tijd ging hij naar Aken en werd kelner in een voornaam hotel, Grand Monarch geheten. Hier bleef hij ook niet zo lang. Hij wilde Frans en Engels leren, nodig in dit vak. Reeds op jonge leeftijd ging hij naar Parijs en korte tijd later naar Londen. Uiteindelijk heeft hij zich in Parijs gevestigd waar hij met een compagnon een restaurant dreef. Daar is hij in maart 1966 op 82-jarige leeftijd ook overleden.

Broer Joep vertrok kort na Frans ook van huis en kwam terecht bij een slager in Stolberg. Daar bleef hij niet lang, want hij vond het een rot vak en een vieze boel. Hij werkte liever met paarden en kwam terecht bij een zekere baron de Rosée in Herentals in België. Hier is hij jaren gebleven en werd tenslotte eerste koetsier. Paarden waren zijn lust en zijn leven, maar kort daarop doet de auto zijn intrede. Dan vertrekt de baron met zijn familie naar Brussel, zonder paarden, dus kwam Joep noodgedwongen met de auto in aanraking en werd chauffeur bij de baron. Jammer genoeg overleed de baron en kort daarop zijn vrouw zonder kinderen achter te laten. Joep, zijn baan kwijt, trok de stoute schoenen aan en vertrekt naar Parijs en kwam terecht in de auto branche. Hij heeft daar lange jaren een garage geëxploiteerd en kreeg het agentschap van de Citroënfabrieken. Hij is zijn hele leven in Parijs gebleven en kort voor Frans, op vakantie in Zuid-Frankrijk op 1 juni 1961, plotseling overleden, 79 jaar oud.

Frans en Joep zijn op vrij late leeftijd met Franse dames getrouwd en hebben geen kinderen gekregen. Maar wel zijn zij altijd Nederlanders gebleven, niet genaturaliseerd. Beide jongens kwamen een paar keer per jaar thuis op vakantie met een goedgevulde beurs met francs die voor de ouders werd geleegd. Welkome dagen voor de oude lui, want daardoor kregen ze financieel meer armslag. Eerlijk moet ik vermelden dat de twee oudste jongens 't gezin geholpen hebben de rest groot te brengen.

Enkele jaren na broer Joep trok ook broer Alphons uit huis en kwam in dienst bij een huurkoetsierij in Gulpen bij een zekere familie Rutten, eerst als stalknecht maar al

Jan Funcken als zeeman

gauw als koetsier. Hij was hoofdzakelijk belast met reizigers afhalen aan het station in Wijlre die voor zaken naar Gulpen kwamen. In die tijd was Gulpen een echt handelsstadje. Hij had een landauerkoets met twee prachtige schimmels. Hij reed ook met handelsreizigers door heel Zuid-Limburg. Dus een derde telg die de financiële omstandigheden van de familie verbeterde.

Toen kwam broer Jan aan de beurt om van huis te gaan. Hij ging ook in het horeca vak en begon als piccolo in een hotel in Aken, maar niet lang. Hij vertrok al gauw naar Rotterdam en kwam als scheepsjongen terecht bij de Rotterdamse Lloyds. Zijn ster steeg snel (handige jongen) en hij bracht het tot chef-hofmeester. Hij heeft twee scheepsrampen meegemaakt, maar is er altijd goed van afgekomen. Bij het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog was hij in Engeland en heeft tijdens de oorlog in konvooien gevaren van Engeland naar de Middellandse Zee. Een keer vertrokken zij met elf schepen uit Engeland waarvan er maar twee op de plaats van bestemming aankwamen. Hij heeft tijdens zijn loopbaan massa's geld verdiend, maar ook weer met de massa's uitgegeven en niet altijd aan zijn gezin. Als de heren aan wal kwamen was het kermis.

Inmiddels brak voor de familie 'n betere tijd aan, enerzijds dat wij groter werden, anderzijds door de inkomsten van de broers in dienstbetrekking. Nu werd daarom uitgekeken naar een grotere boerderij. Vader kreeg last van reumatiek en kon het werk niet meer aan zoals hij had gewild. Hij nam ontslag als tuinier van het kasteel en vond en huurde een boerderijtje in het huidige Schoonbron. Op 15 maart 1899 kwam de verhuizing tot stand. Als jongen van zes jaar kan ik mij die dag nog goed herinneren. Het was snikheet, zodat we het vee op weg van Prickenis naar Schoonbron twee keer moesten laten drinken. Voor de mensen werd een anker bier meegevoerd. Zo'n dag was destijds een soort feestdag. De boeren van de plaats van bestemming kwamen met wagens en karren met versierde paarden de nieuwe inwoners aan het oude adres afhalen. Alles, inclusief vee, kippen, varkens, werd ingeladen en men vertrok naar het nieuwe home. Alles gratis. De boeren moesten de afstand lopend doen. Voor

vrouw en kinderen werd een rijtuig ter beschikking gesteld. Een mooie folkloristische stoet die altijd veel bekijks trok. Door de burens werd alles op zijn plaats gezet en de dag werd afgesloten met een koffietafel en vla.

De eerste aanblik van de woning was allesbehalve prettig. De vorige eigenaar had alles in een erbarmelijke toestand achter gelaten en moeder kon haar tranen niet bedwingen toen ze alles in ogenschouw nam. De stallen voor het vee gingen nog, maar naar het woonhuis had vader zeker niet gekeken. Hij had alles op eigen houtje gehuurd. De meeste muren waren van leem, een enkele van baksteen. De keuken had een oud haardvuur en een hobbelige betonvloer. Met hulp van de burens werd het haardvuur eruit gesloopt en kwam een fornuis in de plaats. Er werd gekalkt en gepoetst en na een paar dagen was het al heel anders. Zo kwam een nieuw leven in beweging en wij met zijn vijven moesten in Wijlre naar school. Dat was een half uur lopen en dat viel vooral in de winter niet mee. Zo kwamen wij tussen de middag niet naar huis, maar aten onze boterhammen bij een tante, een zus van mijn vader.

Vader en broer Leo, die van school af was, deden het werk op de boerderij, in het begin met een os. Maar Leo had de pest aan dat beest en na een jaar kwam er een paard in de plaats. Vader moest zich allengs meer ontzien van het zware werk, dus nam Leo dat voor zijn rekening, samen met zus Maria, en dat ging gesmeerd. We konden al gauw een paar hectaren bij huren van een boer die met zijn zaak ophield. Toen kwam er ook een tweede paard bij. Maar in 1908 moest Leo in dienst, twee jaar bij de cavalerie in Roermond, en moest Alphons thuis komen, want vader was wegens zijn reumatiek uitgeschakeld voor het zware werk. Ik was zelf nog te jong om met twee paarden om te gaan. Het boeren liep voor die tijd goed. Moeder ging ook van hier naar de markt in Aken. Want ook hier hadden wij een grote tuin en in de wei twee grote walnotenbomen. Maar moeder hoefde niet meer te voet. We hadden een trekhond met kar. De manden werden zo naar het station van Wijlre gebracht, want er liep een trein van Maastricht naar Aken. Ook ging ze een keer per week met de hondenkar met boter en eieren naar de markt in Gulpen.

Maar er komt een kink in de kabel. Op een zondag, ik was in het nabije café een kaartje leggen, brak er brand uit en het hele gedoe brandde tot de grond toe af. Vee en inboedel konden grotendeels worden gered. De eraast gelegen smederij met woonhuis brandde ook tot de grond toe af. Goddank hadden wij een goede brandverzekering en werden we loyaal uitbetaald. Wij konden zo lang wonen bij de familie Beckers, een echtpaar zonder kinderen met een groot nieuw huis.

Dan zijn we in 1913 en moet ik zelf in militaire dienst, en werd ondergebracht bij de Grenadiers en Jagers in Den Haag, het zogenaamde Garde-Regiment. In 1914 zou ik afzwaaien, maar in verband met het uitbreken van de

Eerste Wereldoorlog kwam er niets van terecht en zodoende ben ik 42 maanden in dienst geweest. De vier oudste jongens waren uitgeloot, dus moesten de vier jongsten in dienst. Nu was dus Leiden in last en moest Alphons het alleen opknappen. Echter een ramp komt zelden alleen. Alphons wordt ernstig ziek en overlijdt op 17 mei 1915 aan een huidziekte. Maar gelukkig hadden we goede burens die (het was net de oogsttijd) het werk voor ons opknaptten. Met veel moeite kregen Leo en ik toen om de beurt landbouwverlof, elk drie dagen per week.

Zo was de zaak weer gered. Inmiddels was ook de oorlog ten einde en konden we naar huis, behalve Guus, die was pas op het einde van de oorlog opgeroepen. Toen deden Leo en Maria weer het boerenwerk, want ik had er geen zin in en zocht zo gauw mogelijk een baan. Ik kwam als reiziger terecht bij de graanhandel van Jan Diederens in Nuth. Daar ben ik drie jaar gebleven.

Vader en moeder hadden intussen de boerderij overgedragen aan Leo. Na korte tijd moesten ze daar echter weg omdat een zoon van de eigenaar zelf weer de boerderij ging beheren. We konden echter terecht op een boerderijtje in Klimmen, een herenhuis met een leegstaande boerderij. Zodoende konden wij het vee gedeeltelijk houden, ook de paarden, want wij hadden nog enkele bunders land gehuurd van anderen. Josephine is hier overleden aan een slepende tuberculose. Zij is ook in Klimmen begraven. Leo kon toen 'n boerderij huren op Schaesberg genaamd "de Kamp" en is getrouwd met een dochter van de familie Boumans. Harie bleef als hulp bij Leo op de boerderij. Vader en moeder zijn met zus Hubertina ook naar Strucht gekomen en hebben hun intrek genomen in 'n leegstaand pand naast mijn zus Maria. Zij was sinds een aantal jaren getrouwd met Hari Erven en zij dreven daar een kruidenierszaak en een bakkerij. Hier heb ik met mijn ouders en Tina enkele jaren gewoond.

Zus Tina had zich in de loop der jaren bezig gehouden met piano spelen. Haar leermeester was de heer Cruyen, de koster in Oud-Valkenburg. Zij schopte het tot pianolerares, hoofdzakelijk in de mijnstreek. Ze verplaatste zich

Levien Funcken als militair

Levien Funcken

in een kleine auto (toen nog een zeldzaamheid) die kwam van broer Joep in Parijs. Ikzelf heb haar het chaufferen bijgebracht, een rijbewijs was toen nog niet nodig. We hebben een keer met z'n tweeën onder de wagen gelegen, zij raakte de spoorwegbrug in Schoonbron en we kwamen een tiental meters verder in het talud terecht. Maar niets aan de hand, we kropen er onderuit en reden verder, het was een lichte auto met open dak.

Leo is na enkele jaren vertrokken naar Nieuwenhagen omdat de Kamp door de gemeente werd onteigend. Hij moest nu ook een knecht in diens nemen, want Harie was intussen ook getrouwd met een dochter van de familie Stevens en is toen ook een boerderij begonnen op Nieuwenhagerheide.

Vader werd inmiddels zo ziek (reuma en aderverkalking) dat hij thuis bijna niet meer verpleegd kon worden. Hij werd heel lastig en opstandig. Vooral voor moeder was het niet meer te doen, want mijn zus gaf overdag pianolessen en was dus alleen 's avonds thuis. Ik was zelf wel thuis, want ik had mijn betrekking opgezegd. Ik was een kleine handel begonnen en had een paar molenstenen geplaatst in de achter ons huis gelegen opslagplaats en had dus zo mijn eigen bezigheden. Op aanraden van de huisarts moest er verandering in komen, want op deze manier kon moeder nog wel eens voor vader dood gaan. Door een relatie kwam ik erachter waar ik hulp kon krijgen. Dat zou zijn bij de Paters Camillianen in Vaals. Ik ben toen terstond naar Vaals gegaan, en ja, dat deden ze wel maar dan moest zo'n patiënt bij hun in eigen huis komen.

Ik vond het niet zo prettig om hem zo maar het huis uit te brengen. Ik heb toen met de Pater Overste de zaak besproken en kreeg tenslotte van hem gedaan dat zij voor de nacht een broeder zouden sturen. Er was toen pas een busdienst ingesteld tussen Vaals en Valkenburg. Er kwam 's avonds om zeven uur een broeder en 's morgens om zeven uur ging hij weer terug naar Vaals. Dit heeft ongeveer zes weken geduurd. Toen werd mijn vader zo onhandelbaar dat het onmogelijk was om hem langer in huis te verplegen. Op verzoek van de Pater Overste zou men hem opnemen in eigen huis. Zij hadden nog enkele oude

Het gezin Funcken-Tummers met v.l.n.r.: vader Levien, José, moeder Gerda, Christien, Jo, Leo en Frans

Het woonhuis van de familie Funcken vóór de verbouwing

mannen in huis opgenomen, dus hij was er niet alleen. Ik bracht hem dus naar Vaals, naar een prachtig gelegen klooster genaamd de Hügel. Als ik vandaag terug denk aan die dag dat ik hem heb gebracht, het viel mij erg zwaar hem in Vaals achter te laten, temeer omdat hij mij bij mijn vertrek vroeg of ik hem nu alleen liet. Ik heb mij buiten zijn kamer even uitgehuild, de auto gestart en was in korte tijd weer thuis waar moeder met betraande ogen in een hoek van de kamer zat. Ook mijn zus had dit alles niet onberoerd gelaten. Doch zoals altijd, het leven gaat verder. Maar na een paar dagen sprong ik na mijn werk op de fiets en peddelde naar Vaals. Ik was zeer gespannen hoe het met hem ging en met verwondering kon ik vernemen dat hij veel kalmer was geworden. Hij had aan de broeders gevraagd waar ik was, want zijn geestesvermogen was niet meer als bij een gewoon mens. Hij zat netjes opgeknapt met boord en das in een leunstoel. Ik ben bijna twee maanden lang iedere week na gedane arbeid op de fiets naar hem toe gegaan en iedere keer bemerkte ik dat hij helemaal gekalmeerd was en dat hij blij was als hij mij zag. Het leek wel of er een wonder gebeurd was, want de laatste weken voor zijn dood was hij de kalmte zelf. De 64e dag dat hij daar was is hij, zo men mij mede deelde, heel kalm als een heilige overleden. Hij overleed op 8 mei 1925. Vader is in Schin op Geul begraven, wat nogal wat rompslomp met zich meebracht, want het lijk moest in een zinken binnenkist vervoerd worden en daarvoor moest je bij alle gemeenten die je passeerde een vergunning hebben. Dat was toen de wet. Voor moeder brak nu een rustige tijd aan, maar door het geval met vader was zij toch een beetje geknakt. Zij is overleden op 8 juni 1931 na een korte ziekte. Zij werd 75 jaar.

Hotel-pension Funcken te Strucht

Hier breekt weer een tijd aan van minder prettige ervaringen. De vrouw van Harie overleed op 47-jarige leeftijd. Hier was goede raad duur want hij bleef achter met drie kleine kinderen. De enige uitweg was mijn zus Tina, zij was de aangewezen persoon om hem te helpen. Dus ging zij naar Schaesberg om het huishouden van mijn broer op zich te nemen en de kinderen op te voeden. Dit was voor haar zelf niet zo heel erg daar zij in de buurt pianolessen gaf.

Zelf was ik wel enigszins gedupeerd, want nu zat ik alleen en dat was toch ook niks. Ik was meer in café Huydts als thuis, zeker 's avonds. Wel had ik sinds een paar jaren kennis met mijn huidige vrouw en wij besloten toen maar tot een huwelijk. Zo gezegd, zo gedaan. Nu was ik ook onder dak. Ondertussen liep dat molenbedrijfje annex meelen graanhandel erg goed en werd het zaak om een nieuw onderkomen te zoeken en dit lukte ook. Op een steenworp afstand brak op zekere dag brand uit in een mooi pand dat verhuurd was aan twee huisgezinnen. Huiseigenaar meneer Vaessen uit Heerlen was reeds eerder van plan om het pand te verkopen. Mijn zwager Hari Erven kende die Vaessen toevallig goed, en terwijl de brand nog niet helemaal geblust was, wisten wij de eigenaar, die inmiddels aanwezig was, te bewegen om het pand aan ons te verkopen. Bij dat pand hoorde ook nog een weiland van ongeveer vijf aren en dat voor een prijs van 3.500 gulden. Maar dat was niet zomaar vanzelf gegaan, want die Vaessen moest zich toch eerst bedenken en het met zijn vrouw overleggen. Doch handig als zwager Hari was kregen wij hem toch binnen en na een cognacje en nog een cognacje werd de koop toch gesloten. Dat was maar goed ook want buiten, zo hoorden wij later, stonden nog meer kooplustigen en was die prijs van 3.500 gulden beslist nog wat opgelopen. Ik betaalde die man direct 1.000 gulden, tekende een kwitantie, en klaar was kees.

Nu zat er niets anders op of er moest gebouwd worden. Ik heb toen die nieuwbouw uitgegeven aan een aannemer zijnde Joseph Lemmens alhier. Deze had met een paar zijner zoons op korte tijd de bouw klaar. Er kon nog een hoop materiaal gebruikt worden, zoals de bakstenen.

Broers en zus Funcken (1958)

Ik trok dus met mijn vrouw naar de nieuwbouw, na eerst de maalstoel en de verdere inventaris te hebben verplaatst. Hier kregen we veel meer ruimte wat het werk toch een stuk makkelijker maakte. De dertiger jaren waren, zoals bekend, een der slechtste tijden die we gekend hebben, en het was voor de middenstand moeilijk om op de been te blijven. Er was in die tijd geen geld onder de boeren en zodoende bleef voor het zakenleven veel geld achter en het zogenaamde poffen was troef. Toen mijn vrouw de boeken inzag en constateerde dat er te veel geld onder de boeren was blijven hangen, trok zij de stoute schoenen aan en ging op pad om het achterstallige geld zoveel mogelijk binnen te krijgen, wat haar aardig lukte. Als zij bij de mensen kwam hoorde zij vaak "ik heb het niet" maar dan zei ze dat ze de andere week terug zou komen en met die tactiek had ze spoedig een aardig kapitaaltje binnen gehaald. Zelf moet ik bekennen dat ik hiervoor niet deugde en daardoor bleef er ook zoveel geld onder de klanten hangen.

Na een paar jaar getrouwd te zijn kwam mijn vrouw op het idee om ook pensiongasten te gaan houden. Zij was hiermee wel op de hoogte, want zij kwam zelf uit een pension in Valkenburg. Begonnen werd met een paar families, want meer ruimte was er niet. Allengs werd begonnen met uitbreiding en het groeide na jaren uit tot het houden van ongeveer veertig gasten, het pension Funcken-Tummers, een van de oudste pensions in Schin op Geul, samen met hotel Geulzicht.

Nog een slotwoord over de jongste van het geslacht Funcken, mijn broer Guus. Hij is als laatste het huis uitgegaan in militaire dienst. Hij werd hospitaalsoldaat en is na zijn dienstdienst als verbandmeester en later als beambte terecht gekomen bij de mijnen, en wel bij de mijn Julia in Egelshoven.

Als slot van deze overpeinzing moet ik toch nog vaak terugdenken aan onze ouders die tot het uiterste zijn gegaan om hun kroost van elf personen een fatsoenlijke plaats in de maatschappij te kunnen laten innemen.

